

d ů v o d ů:

Žalobu o zaplacení služebních požitků opírá žalobce o to, že prý výpověď ze služebního poměru, jež mu byla dána žalovanou společností, jest protiprávní a neplatná. Jde tudíž v souzené věci o neúčinnost výpovědi ze služebního poměru podle § 24 odstavec (2) zákona o soukromých zaměstnancích ze dne 11. července 1934 čís. 154 sb. z. a n. a podle § 1 zákona ze dne 31. března 1925 čís. 61 sb. z. a n., o zachování pracovních (služebních) poměrů po dobu cvičení ve zbrani (cvičení služebních). Podle § 5 zákona čís. 61/25 sb. z. a n., nenastoupí-li zaměstnanec do 7 dnů po skončení cvičení ve zbrani (cvičení služebního) práci, má se za to, že vystupuje, leč by včasné nastoupení bylo znemožněno z důležité příčiny bez jeho zavinění. Neprávem má dovolatel za to, že ustanovení § 5 zák. čís. 61/25 sb. z. a n. nepřichází v úvahu tehdy, byl-li služební poměr skončen před nastoupením služebního poměru nesprávnou výpovědí. Prohlašuje-li § 1 (2) zák. čís. 61/25 sb. z. a n. výpověď danou v ochranné době za právně bezúčinnou, trvá služební poměr dále a jest proto i v takovém případě zaměstnanec po skončení vojenského cvičení povinen nastoupiti službu. Nenastoupil-li žalobce ve lhůtě stanovené v § 5 zák. čís. 61/25 sb. z. a n. u žalované společnosti službu, jest podle druhé věty § 5 cit. zák. míti za to, že vystoupil ze služby, zejména když žalobce ani netvrdil, že mu bylo včasné nastoupení znemožněno z důležité příčiny bez jeho zavinění (§ 5). Žalobcův pracovní poměr byl tudíž zrušen vlastním jeho vystoupením a nepřichází proto v úvahu předpisy §§ 37 a 38 zákona čís. 154/34 sb. z. a n., jež předpokládají, že zaměstnavatel propustil zaměstnance předčasně, nemaje k tomu důležitého důvodu, pokud se týče, že pracovní poměr byl zrušen výpovědí nesprávně danou. Žalobní nárok není opodstatněn, ježto žalobce nedbal povinnosti k nastoupení služby mu uložené v § 5 zák. čís. 61/25.

Čís. 14366.

Spolkový zákon čís. 134/1867 ř. z. nemá ustanovení o likvidaci spolku a nelze užítí obdobně předpisů o likvidaci obchodních společností a společenstev.

Neupravují-li ani stanovy likvidaci spolku a rozešel-li se tento způsobem ve stanovách upraveným, zanikl jako právnická osoba a pozbyl způsobilosti podati žalobu.

(Rozh. ze dne 10. května 1935, R I 413/35.)

P r v ý s o u d vyhověl žalobě, jíž se žalující spolek domáhal na svém členu členského příspěvku a úhrady výloh, vzniklých spolku hájením zájmu žalovaného podle stanov. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek prvního soudu i řízení mu předcházející pro zmatečnost a žalobu odmítl (§§ 6 a 7 c. ř. s.). **D ů v o d y:** Žalující spolek se na základě usnesení valné hromady ze dne 1. června 1933 dobrovolně rozpustil a vyhláška o rozpuštění byla uveřejněna v úředním listě. Žaloba byla podána Dr. Richardem

T-em v plné moci žalujícího spolku dne 19. září 1933, tedy po jeho rozpuštění. Plná moc zástupce žalující strany je datována 22. března 1933. V době podání žaloby žalující spolek již neexistoval a je podána žaloba právním subjektem již neexistujícím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu žalobcovu.

D ů v o d y :

Žalující strana byla spolkem podle zákona ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. z. (srov. § 2 stanov). Dne 1. června 1933 valná hromada se usnesla na dobrovolném rozchodu spolku, kterýžto rozchod dozorcím úřadem byl vzat na vědomí. Žaloba byla podána až 19. září 1933 na základě procesní plné moci podepsané dne 22. března 1933. Dobrovolným rozchodem zaniká spolek jako takový a jako právnická osoba (§ 26 zák. čís. 134/1867, srov. Dr. Václav Dusil: Československé právo spolkové str. 56, Ehrenzweig: System 1925 I/1 str. 197, Mayer: Lehrbuch I. str. 125, Klang: Komentář I. str. 288). O likvidaci spolku nemá spolkový zákon žádného ustanovení. Podle stanov (§ 29) určí valná hromada, jež se usnesla na zrušení spolku (§ 26 e), zároveň spolkové jmění k účelům obecně prospěšným. Z toho plyne, že naše právo nezná likvidaci spolku a že v souzeném případě ani stanovy takovou likvidaci neupravily. Ani obdoba předpisů o likvidaci obchodních společností a hospodářských společenstev tu nemá místa, poněvadž podle zákona a podle stanov (§ 2) nebyly účelem spolku zisk nebo některý z účelů § 1 zák. čís. 70/1873 ř. z. Ustanovila-li poslední valná hromada likvidátora k realizaci jmění a jeho odevzdání účelu, jemuž bylo valnou hromadou věnováno, nejde o likvidátora ve smyslu technickém, nýbrž o důvěrníka, jemuž byla svěřena realizace jmění zaniklého spolku do věrných rukou. Usnesla-li se poslední valná hromada na dobrovolném rozchodu, aniž odsunula den rozchodu na dobu pozdější, pak tímto usnesením spolek zanikl a pozbyl zároveň způsobilosti podati žalobu a vystupovati jako strana ve sporu (§ 1 c. ř. s.). Nemohl tedy ani procesní zmocněnec podati po rozchodu spolku žalobu jeho jménem. Obzvláště zanikla tím i funkce orgánů oprávněných k zastupování spolku a ježto t. zv. likvidátorovi právo k zastupování spolku pro nedostatek zákonného ustanovení nepřísluší, není tu ani zástupčího orgánu. Rozhodnutí nejvyššího správního soudu, sbírka Bohuslav čís. 1112, se na souzený případ nehodí, poněvadž tam šlo pouze o legitimaci rozpuštěného spolku ke stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu.

Čís. 14367.

Předpis § 891 věta třetí obč. zák. není hmotněprávním ustanovením, nýbrž obsahuje procesuální předpis platný v době vydání občanského zákona, zrušený článkem I. odst. 2 uvoz. zák. k c. ř. s.

(Rozh. ze dne 10. května 1935, Rv I 1120/33.)